

vedtoges med 103 stemmer (S, KF, V, CD, RV og KRF) mod 16 (SF og FP).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Tredje behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige. (Fremrykning af uddannelsesydelse til de under 25-årige m.v.).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 27/12 90. Første behandling 15/1 91. Betænkning 27/5 91. Anden behandling 29/5 91).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 107 stemmer (S, KF, V, CD, RV og KRF) mod 16 (SF og FP).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Fortsættelse af anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af FN-konventionen af 20. november 1989 om barnets rettigheder.

Af udenrigsministeren (Ellemann-Jensen).

(Fremsat 31/1 91. Første behandling 2/4 91. Betænkning 23/5 91. Første del af anden (sidste) behandling 30/5 91. Tilføjelse til betænkning 30/5 91).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Selv om det nu ender med, at regeringen og De Radikale, SF og Socialdemokratiet er enige om, hvordan sagen skal løses – og det er godt i sig selv – kan jeg ikke lade være med at give udtryk for en vis undren over, at sagen har skullet have det forløb, som den har haft.

Vi er blevet stærkt kritiseret, da sagen var til første behandling, fordi vi havde forsinket sagen. Selv Kristeligt Folkeparti kritiserede os. Og det er rigtigt nok, at vi gjorde det, at vi ikke uden videre sagde: Lad os bare ratificere konventionen om barnets rettigheder, fordi vi ønskede at tage konventionen alvorligt; vi ønskede at bruge den til at sikre barnets rettigheder. Så vi måtte altså, syntes vi selv, tage en helt uberegtiget form for kritik på os. Det afholdt os nu ikke fra at arbejde for det, der er konventionens formål, nemlig at sikre barnets rettigheder.

Det er da også lykkedes på to væsentlige punkter under debatterne her i Tinget og i Retsudvalget at få konventionen til at få betydning i stedet for blot at gøre ratifikationen til en tom formalitet, hvad der jo var regeringens hensigt. Det lykkedes at sikre, at børn, der fødes og ellers ville være statsløse her i landet, får statsborgerskab så hurtigt som overhovedet muligt.

Det er nu på det allersidste lykkedes også at få indført ændringer, når det drejer sig om børns ophold i fængsler her i landet, hvilket regeringen jo oprindeligt sagde lå helt uden for konventionens formål i den forstand, at de regler, vi har, er mere end gode nok. Det er nu lykkedes at få ministeriet til at sende et cirkulære til fængselsinspektørerne og arrestforvarerne om, at børn under 18 år aldrig må placeres i samme celle som voksne, og at det for så vidt angår fællesskab med andre indsatte er personalets opgave nøje at vurdere, om et sådant fællesskab er tilrådeligt, og med hvem et sådant fællesskab kan finde sted.

En yderligere udbygget ordning har man lavet i Københavns fængsler, hvor man skal føre en protokol, lave notater over og give begrundelse for, hvornår man mener at børn kan være sammen med voksne i fængsler. Og når det drejer sig om afsoning af domme, har regeringen